

सत्य काय आहे? - क्रमांक तीन

इम्माउसकडे जाणारा मार्ग

Jeff Pippenger

2023-09-07

योहानाच्या सुवार्तेत, अंतिम भोजनांतर लगेचपासून येशू गेत्सेमनीच्या बागेत जाईपर्यंत, चौदाव्या अध्यायापासून सतराव्या अध्यायाच्या शेवटापर्यंत एक दीर्घ कथन आहे. पुढील लेखात मी या अध्यायांवर विचार करणार आहे. हा लेख त्या अध्यायांच्या समजुतीची उभारणी करण्यासाठी आधारभूमी आहे. ख्रिस्ताच्या इतिहासाच्या सुधाररेषेच्या दृष्टीने, त्या अध्यायांतील ख्रिस्त आणि त्याच्या शिष्यांमधील संवाद विजयी प्रवेशानंतर लगेच आणि क्रूसापूर्वी लगेच असा आहे. येशू यरुशलेममध्ये प्रवेश केला, त्यानंतर त्याने शिष्यांसह आपले अंतिम भोजन केले; मग हे कथन घडते, आणि त्यानंतर तो गेत्सेमनीला जातो; आणि त्याच दिवशी मध्यरात्री त्याला अटक होते, आणि क्रूसवधाकडे नेणारी सात टप्प्यांची प्रक्रिया सुरू होते. तो आणि शिष्य भविष्यवाणीच्या दृष्टीने एक्सेटर कॅम्प मीटिंगनंतर लगेच आणि महान निराशेच्या अगोदर लगेच अशा इतिहासात स्थित होते, ज्याचे प्रतिनिधित्व सातव्या महिन्याच्या चळवळीने केले आहे. अंतिम भोजनांतर लगेच सुरू होणाऱ्या या कथनात येशू प्रथम जे म्हणतो ते असे:

तुमचे अंतःकरण व्याकुळ होऊ देऊ नका; तुम्ही देवावर विश्वास ठेवता, माझ्यावरही विश्वास ठेवा. योहान 14:1.

अतिशय मोठी निराशा अवघ्या काही तासांवर येऊन ठेपली आहे, हे जाणून येशूने आपल्या शिष्यांना येऊ घातलेल्या संकटासाठी बळकट करण्याचा प्रयत्न केला. सात गर्जना म्हणून प्रतीकात्मक रीतीने दर्शविलेल्या घटनांना बनविणाऱ्या चार मार्गचिन्हांमधील भविष्यवाणीची गुप्त रेषा हीच ती इतिहासरेषा आहे, ज्यामध्ये योहानाच्या सुवार्तेतील कथनाचे हे तीन टप्पे घडून येतात. सात गर्जनांमधील ती गुप्त रेषा पहिल्या निराशेपासून अंतिम निराशेपर्यंतचा इतिहास दर्शविते.

येशू त्यांना “तुमचे अंतःकरण व्याकुळ होऊ देऊ नका” असे सांगण्याच्या अगोदरच, यहुदा इस्कर्योताने तिसऱ्या आणि अंतिम वेळी सॅनहेद्रिनकडे जाण्यासाठी भोजन सोडले होते. तिसऱ्या भेटीसाठी त्याने जेव्हा ते भोजन सोडले, तेव्हा त्याची परीक्षाकालाची संधी संपुष्टात आली.

सात गडगडाटांच्या प्रतीकातील गुप्त रेषेच्या संदर्भात, ख्रिस्ताचा विजयप्रवेश हा मध्यरात्रीच्या हाकेचे प्रतिनिधित्व करतो, जिथे उपासकांचे दोन वर्ग प्रकट होतात. “सत्य” हा हिब्रू शब्द निर्माण करण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या हिब्रूच्या मधल्या अक्षराचा मार्गचिन्हार्थ हिब्रू वर्णमालेतील तेरावे अक्षर आहे. तेरा हा अंक बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि भविष्यसूचक मार्गचिन्ह म्हणून तो मध्यरात्रीच्या हाकेचे प्रतिनिधित्व करतो, जिथे मूर्ख कुमारी बंडखोरीच्या प्रकटतेचे प्रतिनिधित्व करतात, जसे विजयप्रवेशाच्या मार्गचिन्हाच्या वेळी यहुदा करतो.

“गव्हामध्ये कुडधान्ये होती आणि नेहमीच राहतील; शहाण्या कुमारिकांबरोबर मूर्ख कुमारिकाही असतील; ज्यांच्या दिव्यांबरोबर त्यांच्या भांड्यांत तेल नाही असेही असतील. ख्रिस्ताने पृथ्वीवर स्थापन केलेल्या मंडळीत लोभी यहुदा होता, आणि मंडळीच्या इतिहासाच्या प्रत्येक टप्प्यावर तिच्यामध्ये यहुदे असतील.” Signs of the Times, October 23, 1879.

यहुदाने पैसे परत केले, कैफासासमोर आणि नंतर ख्रिस्तासमोर आपल्या विश्वासघाताची कबुली दिली, आणि त्यानंतर तो जाऊन स्वतःला फाशी लावून घेतली. न्यायसभागृहातून बाहेर पडत असताना, त्याने अगदी त्याच शब्दांत आक्रोश केला, जे मूर्ख कुमारिकांच्या त्या संकटाचे प्रतिनिधित्व करतात, जेव्हा त्यांना कळते की त्यांनी तेल मिळवले नाही.

“यहुदाने पाहिले की त्याच्या विनवण्या व्यर्थ ठरल्या आहेत, आणि तो, आता फार उशीर झाला! आता फार उशीर झाला! असे उद्गार काढीत, सभागृहातून धावत बाहेर गेला. येशूला क्रूसावर खिळलेले पाहण्यासाठी आपण जिवंत राहू शकणार नाही, अशी भावना त्याच्या मनात झाली, आणि निराशेत तो बाहेर जाऊन फास लावून घेतला.”

Desire of Ages, 722.

यहूदा एका खोट्या मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या संदेशाचे उदाहरण देतो, असे की तो "सभागृहातून घाईघाईने बाहेर पडत उद्गारला, खूप उशीर झाला आहे! खूप उशीर झाला आहे!" हा संदेश नेहमीच उपासकांचे दोन वर्ग प्रकट करतो; आणि जसे मिलेराइट इतिहासात झाले, तसेच खरी मध्यरात्रीची आरोळीचा संदेश आल्यावर मूर्ख कुमारी एक खोटा संदेश घेऊन पुढे चालू राहतात. म्हणून, मिलेराइट इतिहासात आपल्याला अशी चळवळ दिसते की जिने विल्यम मिलर यांची नेता म्हणून निवड केली, परंतु तिसऱ्या देवदूताचा संदेश नाकारला आणि अतिपवित्र स्थानी ख्रिस्ताच्या मागे गेलेल्या त्या लहान कळपाला विरोध केला.

"माझे मन भविष्यकाळाकडे नेले गेले, जेव्हा संकेत दिला जाईल. 'पहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास बाहेर पडा.' परंतु काहींनी आपल्या दिव्यांना पुन्हा भरून काढण्यासाठी तेल मिळविण्यात विलंब केला असेल, आणि फार उशिरा त्यांना असे आढळले की तेलाद्वारे दर्शविलेले चारित्र्य हस्तांतरित करता येण्यासारखे नाही."

Review and Herald, February 11, 1896.

लपलेल्या इतिहासातील तिसरा मार्गचिन्ह न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतो आणि हिब्रू वर्णमालेतील शेवटच्या अक्षराद्वारे दर्शविला जातो. ते अक्षर "ताव" आहे, आणि ते लिहिले असता त्याचा आकार कूसासारखा असतो. कूस न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतो.

मिलेराइट इतिहासातील पहिल्या निराशेपासून मध्यरात्रीच्या आरोळीपर्यंत, किंवा अल्फा अक्षरापासून ते तेराव्या अक्षरापर्यंत, एक मार्गचिन्ह आहे जे एका कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करते; हा तोच कालखंड आहे ज्याची ओळख दहा कुमारींच्या दृष्टान्तातील विलंबाचा काळ म्हणून केली जाते, आणि तोच विलंबाचा काळ हबक्कुक अध्याय दोनमध्येही आहे. मध्यरात्रीच्या आरोळीपासून, किंवा बंडाच्या तेराव्या अक्षरापासून, महान निराशेपर्यंत—वर्णमालेतील शेवटच्या अक्षरापर्यंत—तसेच एक कालखंड आहे, ज्याला "सातवा महिना चळवळ" असे म्हटले गेले; ते सात महिने टिकले म्हणून नव्हे, तर मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या संदेशाने हे दर्शविले की ख्रिस्त यहूदी दिनदर्शिकेतील सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी येईल, जो प्रायश्चित्ताचा दिवस होता.

योहानाच्या चौदाव्या अध्यायापासून अठराव्या अध्यायापर्यंतच्या कथनाचा संदर्भ अशा एका कालखंडात आरंभ होतो, जो मिलेराइट इतिहासातील सातव्या महिन्याच्या चळवळीचे प्रतिरूप दर्शवितो. योहानाच्या सुवार्तेतील या कथनाचा मुख्य हेतू म्हणजे शिष्यांना येऊ घातलेल्या कूसाच्या संकटासाठी (अक्षर 'ताव') सिद्ध करणे हा आहे. म्हणून ख्रिस्त स्पष्ट करतो की, त्याच्या मृत्यूपासून तो आपल्या पित्याकडे आरोहित होऊन पुन्हा येईपर्यंतचा काळ हा त्याच्या शिष्यांसाठी दुःख, अनिश्चितता आणि निराशेचा काळ असेल. सुधारणा-रेषांच्या साक्षीत दर्शविलेल्या सर्व पहिल्या निराशांच्या भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांप्रमाणेच, ही निराशा अशा स्थितीचा समावेश करते जी पूर्वी प्रकट केलेल्या एका महत्त्वाच्या सत्याकडे दुर्लक्ष केल्यामुळे उद्भवते. कूसावरील ख्रिस्ताचा मृत्यू हे एक महत्त्वाचे सत्य होते आणि आहे, आणि त्याने शिष्यांना थेट सांगितले होते की त्याला कूसावर खिळले जाईल आणि तो पुनरुत्थित होईल; परंतु ते संकट इतके महान, इतके प्रचंड होते, की त्यांनी जे स्मरणात ठेवले पाहिजे होते तेच ते विसरून गेले.

"जेव्हा ख्रिस्त, इस्राएलची आशा, कूसावर खिळला गेला आणि त्याने निकोदेमासाला सांगितल्याप्रमाणे उंच वर उचलला गेला, तेव्हा शिष्यांची आशा येशूबरोबरच मरण पावली. ते हा विषय स्पष्ट करू शकले नाहीत. ख्रिस्ताने याविषयी त्यांना पूर्वी सांगितलेल्या सर्व गोष्टी त्यांना समजू शकल्या नाहीत." Faith and Works, 63.

आपण विचाराधीन धरत असलेल्या योहानाच्या चार अध्यायांतील संपूर्ण कथनाचा मुख्य भार असा होता की, येशू आपल्या शिष्यांना त्या निराशेच्या कालावधीसाठी तयार करित होता, जी त्यांना येशूच्या मध्यरात्री झालेल्या अटकेपासून आरंभ होऊन, तो आपल्या पित्याकडे आरोहण करून पुन्हा परत येईपर्यंत अनुभवावयाची होती. योहानाच्या त्या चार अध्यायांत, ख्रिस्त शिष्यांपासून दूर असलेला तो कालखंड प्रतीक्षेचा काळ दर्शवितो. ऐतिहासिकदृष्ट्या, हा कालखंड—ज्याला मी प्रतीक्षेचा काळ म्हणून ओळखत आहे—कूसाच्या संकटानंतर घडून

आला. आपण विचार करण्यास सिद्ध होत असलेल्या त्या चार अध्यायांत, ते भविष्यसूचक रीतीने त्या प्रतीक्षेच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो पहिल्या निराशेपासून आरंभ होतो, क्रूसावरील महान निराशेनंतर नव्हे.

ख्रिस्त आपल्या शिष्यांना ज्या अंतिम निराशेसाठी तयार करित होता, तीच ख्रिस्ताच्या सुधाररेषेत पहिल्या निराशेचे, म्हणजे लाझराच्या मृत्यूचे, प्रतिरूप होती, असे मी का सुचवीत आहे? सात गर्जनांच्या गुप्त इतिहासाशी संबंधित आता उघड करण्यात येत असलेल्या सत्यांना समर्थपणे अधोरेखित करणाऱ्या प्रकाशात योहानाच्या त्या चार अध्यायांतील कथन आपण पाहू शकू, यापूर्वी या प्रश्नाचे निराकरण होणे आवश्यक आहे.

ख्रिस्ताच्या इतिहासात, लाझराच्या मृत्यू आणि पुनरुत्थान यांमधील कालावधी विलंबाच्या समयाशी सुसंगत आहे. त्यानंतर ख्रिस्त आपल्या विजयी प्रवेशासाठी यरुशलेमाला जातो. योहान चौदाव्या अध्यायात ख्रिस्त आपल्या शिष्यांशी त्या इतिहासाच्या काळात बोलत आहे, जो सातव्या महिन्याच्या चळवळीचा ठरणार होता, जी विलंबाचा समय आधीच समाप्त झाल्यावर, सातव्या महिन्याच्या चळवळीची सुरुवात करणाऱ्या मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाच्या आगमनाने आरंभ झाली.

हिब्रू भाषेतील “सत्य” हा शब्द, सात मेघगर्जनांच्या प्रतीकात्मक इतिहासातून उघडकीस आणलेल्या गुप्त इतिहासाची ओळख कशा प्रकारे पुष्ट करतो, हे समजून घेण्यासाठी योहान अध्याय चौदा ते अध्याय सतरा यांमध्ये ख्रिस्त त्या वेळी आपल्या शिष्यांना देत असलेल्या संदेशाचे काही काळजीपूर्वक विश्लेषण आवश्यक आहे. महान निराशेचा मार्गचिन्ह पहिल्या निराशेच्या मार्गचिन्हाचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी कशा प्रकारे वापरला जात आहे, याचे एक उदाहरण एम्माउसकडे जाणाऱ्या मार्गावरील शिष्यांच्या अनुभवात ओळखता येते.

मिलराइट इतिहासातील विलंबकाळाचा अंत 1843 च्या पूर्वी अपयशी ठरलेल्या भविष्यवाणीच्या दुरुस्तीमुळे झाला. महान निराशेने समाप्त झालेल्या सातव्या महिन्याच्या चळवळीचा प्रारंभ घडवून आणणारा संदेश विकसित करण्यातील सॅम्युएल स्नो यांचे कार्य, एक्सेटर छावणी-सभेपर्यंत पोहोचविणाऱ्या त्यांच्या प्रकाशित लेखनांद्वारे आणि सार्वजनिक सादरीकरणांद्वारे त्यांच्या समजुतीतील वाढीचा मार्गोवा घेत इतिहासदृष्ट्या अनुसरता येते. प्रेरित भाष्य त्या विकासाकडे, स्नो यांच्या अंतिम संदेशाच्या केवळ ऐतिहासिक विकासाप्रमाणे पाहण्यापेक्षा, भिन्न रीतीने पाहते. सिस्टर व्हाईट आम्हाला सांगतात की, प्रभूने हबक्कूकच्या 1843 च्या तक्त्यातील आकड्यांतील एका चुकीवरून आपला हात काढून घेतला तेव्हा तो संदेश ओळखला गेला.

“मी देवाच्या लोकांना आनंदित अपेक्षेत, आपल्या प्रभूची वाट पाहताना पाहिले. परंतु देवाने त्यांची परीक्षा घ्यावयाची ठरविली होती. त्याच्या हाताने भविष्यसूचक कालखंडांच्या गणनेतील एक चूक झाकून ठेवली. जे आपल्या प्रभूची वाट पाहत होते, त्यांना ही चूक लक्षात आली नाही; आणि त्या काळाचा विरोध करणाऱ्या सर्वात विद्वान पुरुषांनाही ती दिसली नाही. देवाची अशी योजना होती की त्याच्या लोकांना निराशेचा सामना करावा लागावा. काळ निघून गेला, आणि ज्यांनी आपल्या तारणकर्त्याची आनंदित अपेक्षेने वाट पाहिली होती ते दुःखी व खचून गेले; परंतु ज्यांनी येशूच्या प्रकट होण्यावर प्रेम केले नव्हते, तर भीतीपोटी संदेश स्वीकारला होता, ते अपेक्षित वेळी तो आला नाही यामुळे संतुष्ट झाले. त्यांच्या विश्वासघोषणेचा हृदयावर परिणाम झाला नव्हता आणि जीवन शुद्ध झाले नव्हते. काळ निघून जाणे अशा हृदयांचे प्रकटीकरण करण्यास अत्यंत योग्य ठरले. जे खरोखर आपल्या तारणकर्त्याच्या प्रकट होण्यावर प्रेम करित होते अशा दुःखी, निराश झालेल्यांची थट्टा करून त्यांच्यापासून परत फिरणारे हेच पहिले होते. मी देवाच्या लोकांची परीक्षा घेण्यात आणि संकटाच्या वेळी कोण मागे हटतील व कोण परत फिरतील हे उघड करण्यासाठी त्यांना कसून चाचणी देण्यात देवाचे शहाणपण पाहिले.”

“येशू आणि सर्व स्वर्गीय सैन्याने ज्यांच्या आत्म्यांनी ज्याच्यावर प्रेम केले त्या त्याला पाहण्याची गोड अपेक्षा बाळगून ज्यांनी दीर्घकाळ प्रतीक्षा केली होती, त्यांच्याकडे सहानुभूतीने व प्रेमाने पाहिले. त्यांच्या परीक्षेच्या वेळी त्यांना आधार देण्यासाठी देवदूत त्यांच्या सभोवती घिरट्या घालत होते. ज्यांनी स्वर्गीय संदेश स्वीकारण्याकडे दुर्लक्ष केले होते, ते अंधारात सोडले गेले; आणि देवाचा क्रोध त्यांच्यावर प्रज्वलित झाला, कारण स्वर्गातून त्याने

त्यांच्याकडे पाठविलेला प्रकाश त्यांनी स्वीकारला नाही. ते विश्वासू, निराश झालेले लोक, ज्यांना त्यांचा प्रभू का आला नाही हे समजू शकत नव्हते, त्यांना अंधारात सोडण्यात आले नाही. पुन्हा त्यांना भविष्यवाणीतील कालखंडांचा शोध घेण्यासाठी त्यांच्या बायबलांकडे नेण्यात आले. त्या आकड्यांवरील प्रभूचा हात काढून घेण्यात आला, आणि चूक स्पष्ट करण्यात आली. त्यांनी पाहिले की भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत पोहोचत होते, आणि भविष्यवाणीतील कालखंड 1843 मध्ये समाप्त होतात हे दाखविण्यासाठी त्यांनी जो तोच पुरावा सादर केला होता, त्याच पुराव्याने हे सिद्ध केले की ते 1844 मध्ये समाप्त होतील. देवाच्या वचनातून प्रकाश त्यांच्या स्थितीवर पडला, आणि त्यांनी विलंबाचा काळ शोधून काढला—‘दृष्टान्त जरी विलंब करील, तरी त्याची वाट पाहा.’ ख्रिस्ताच्या तात्काळ आगमनाविषयीच्या आपल्या प्रेमांमुळे त्यांनी दृष्टान्ताच्या विलंबाकडे दुर्लक्ष केले होते; हा विलंब खरे वाट पाहणारे कोण आहेत हे प्रकट करण्यासाठी नियोजित होता. पुन्हा त्यांच्या हातात एक कालबिंदू आला. तरीही मी पाहिले की त्यांच्यापैकी पुष्कळ जण आपल्या तीव्र निराशेवर मात करून 1843 मध्ये त्यांच्या विश्वासाचे जे उत्साह व सामर्थ्यदर्शक चिन्ह होते, त्या प्रमाणातील आवेश व ऊर्जला धारण करू शकले नाहीत.”

“सैतान व त्याचे दूत त्यांच्यावर विजयी झाले, आणि जे लोक तो संदेश स्वीकारणार नव्हते त्यांनी त्याला जसे म्हणत होते त्या भ्रमाला न स्वीकारण्यात आपल्या दूरदर्शी निर्णयशक्तीबद्दल आणि शहाणपणाबद्दल स्वतःचे अभिनंदन केले. त्यांना हे कळले नाही की ते स्वतःविरुद्ध देवाच्या सल्ल्याचा नकार करित होते, आणि स्वर्गातून पाठविण्यात आलेला संदेश जगत असलेल्या देवाच्या लोकांना गोंधळात टाकण्यासाठी सैतान व त्याच्या दूतांबरोबर एकरूप होऊन कार्य करित होते.”

“या संदेशातील विश्वासणाऱ्यांवर मंडळ्यांमध्ये अत्याचार करण्यात आला. काही काळपर्यंत, जे हा संदेश स्वीकारण्यास तयार नव्हते, ते आपल्या अंतःकरणातील भावनांनुसार वागण्यापासून भीतीमुळे रोखले गेले होते; परंतु काळ निघून गेल्यावर त्यांच्या खऱ्या भावना उघड झाल्या. जे प्रतीक्षा करित होते, त्यांना भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत विस्तारले होते, ही साक्ष देणे भाग पडत आहे, अशी जी साक्ष त्यांना द्यावी लागत होती, ती त्यांनी दाबून टाकावी, अशी त्यांची इच्छा होती. विश्वासणाऱ्यांनी आपली चूक स्पष्टपणे सांगितली आणि त्यांनी 1844 मध्ये आपल्या प्रभूची अपेक्षा का केली, याची कारणे दिली. त्यांच्या विरोधकांना मांडलेल्या या सामर्थ्यशाली कारणांविरुद्ध कोणताही युक्तिवाद करता आला नाही. तरीही मंडळ्यांचा क्रोध भडकला; त्यांनी पुराव्याकडे कान न देण्याचा आणि ती साक्ष मंडळ्यांबाहेर ठेवण्याचा निर्धार केला, म्हणजे इतरांना ती ऐकता येऊ नये. ज्यांनी देवाने त्यांना दिलेला प्रकाश इतरांपासून रोखून धरण्याचे धाडस केले नाही, त्यांना मंडळ्यांतून बाहेर काढण्यात आले; परंतु येशू त्यांच्याबरोबर होता, आणि त्याच्या मुखकांतीच्या प्रकाशात ते आनंदित होते. ते दुसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारण्यासाठी तयार झाले होते.” Early Writings, 235-237.

आत्ताच मांडलेला इतिहास, इतर गोष्टींबरोबरच, 18 जुलै, 2020 च्या अनुभवाचे वर्णन करतो; तरीही मी तुम्ही विचारात घ्यावा अशी बाब ही आहे की, एक्सेटर छावणी सभेत सॅम्युएल स्नो यांनी दिलेल्या मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या संदेशाने जे आकलन दर्शविले आहे, ते स्नो यांच्या ऐतिहासिक कार्याद्वारे नव्हे, तर प्रभूच्या हाताच्या कृतीद्वारे दर्शविले गेले आहे. त्याच्या हाताने एका चुकीवर आच्छादन केले होते, आणि जेव्हा त्याने आपला हात दूर केला, तेव्हाच मिलरवादी आपली निराशा समजू शकले, आणि तसेच ते त्या कालखंडात होते हेही समजू शकले, जो विलंबाच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करणारा होता.

त्याचा हात दूर काढणे हा इम्माऊसच्या मार्गावर असलेल्या शिष्यांच्या अनुभवातील एक अत्यंत महत्त्वाचा घटक आहे. तो ‘थांबून राहण्याचा काळ’ म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या कालखंडाच्या समाप्तीचे प्रतीक आहे आणि ‘मध्यरात्रीची हाक’ या संदेशाने दर्शविलेल्या समजुतीत त्याचा समारोप होतो. तथापि, इम्माऊसचे हे उदाहरण क्लृप्तानंतर घडले, जो लाझराच्या मृत्यूच्या पहिल्या निराशेचे नव्हे, तर महान निराशेचे प्रतिनिधित्व करतो.

आणि पाहा, त्यांच्यापैकी दोघेजण त्याच दिवशी इम्माऊस नावाच्या एका खेड्याकडे जात होते, जे यरुशलेमापासून सुमारे साठ फर्लांग अंतरावर होते. आणि ज्या सर्व गोष्टी घडल्या होत्या त्यांविषयी ते परस्पर

बोलत होते. आणि असे झाले की, ते परस्पर संभाषण करीत व विचारविनिमय करीत असता, येशू स्वतः जवळ आला व त्यांच्याबरोबर चालू लागला. पण त्यांनी त्याला ओळखू नये म्हणून त्यांच्या डोळ्यांना अडथळा आला होता. तेव्हा त्याने त्यांना म्हटले, तुम्ही चालत असता एकमेकांशी कोणत्या गोष्टींविषयी बोलता, आणि दुःखी का आहात? लूक 24:13-16.

या उताऱ्यातील “डोळे” हा शब्द प्रत्यक्ष डोळ्यांच्या अवयवापेक्षा दृष्टिकोनाचे प्रतिनिधित्व करतो. “अडविले गेले” याचा अर्थ सामर्थ्य असा आहे. शिष्यांना कूसाचे दर्शन समजण्यास असमर्थता होती, कारण ख्रिस्ताने कूसाच्या भविष्यसूचक दर्शनाकडे पाहण्याची त्यांची क्षमता झाकून टाकली होती. ख्रिस्ताचा हात हे त्याच्या सामर्थ्याचे प्रतीक आहे. येशूने ओळखलेले दुःख त्यांच्या मोठ्या निराशेचे प्रतिनिधित्व करीत होते. निराश झालेल्या शिष्यांनी पुढे चर्चा केल्यानंतर, ख्रिस्त बोलू लागला.

मग तो त्यांना म्हणाला, अहो मूर्खानो, आणि संदेष्ट्यांनी सांगितलेल्या सर्व गोष्टींवर विश्वास ठेवण्यास अंतःकरणाने मंद असणाऱ्यांनो: ख्रिस्ताने या गोष्टी भोगून आपल्या तेजात प्रवेश करणे आवश्यक नव्हते काय? आणि मोशेपासून व सर्व संदेष्ट्यांपासून आरंभ करून, त्याने सर्व शास्त्रांमध्ये स्वतःविषयीच्या गोष्टी त्यांना उलगडून सांगितल्या. आणि ते ज्या खेड्याकडे जात होते त्याच्या जवळ ते आले; आणि तो पुढे जाणार आहे असे त्याने दाखविले. परंतु त्यांनी त्याला आग्रहाने रोखून धरले व म्हणाले, आमच्याबरोबर रहा; कारण संध्याकाळ होत आली आहे, आणि दिवस फार सरला आहे. मग तो त्यांच्याबरोबर राहण्याकरिता आत गेला. लूक 24:25-29.

येशूने शिष्यांना बायबलच्या अर्थनिर्णयातील “historicism” पद्धतीचा उपयोग करून शिक्षण दिले, मोशेपासून पुढे पवित्र इतिहासामधून भविष्यवाणीच्या रेषा आणून कूसाच्या इतिहासाची ओळख करून दिली. येशूने भूतकाळातील भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या रेषांचा उपयोग केला, ज्या जुन्या वाटा आणि ओळींनंतर ओळ अशी पद्धत दर्शवितात, निराश झालेल्या शिष्यांना शिकविण्यासाठी. तो त्यांच्यावाचून पुढे प्रवास करणार असल्याप्रमाणे दिसू लागला तेव्हा, त्यांनी त्याला आत येऊन त्यांच्याबरोबर थांबण्याची विनवणी करून आग्रह केला. ते थांबण्याच्या काळात होते, आणि ख्रिस्त त्यांच्या डोळ्यांवरून आपला हात काढून घेण्याच्या बेतात होता. त्याचा हात काढून घेतला जाईल तेव्हा तो थांबण्याचा काळ समाप्त होईल, आणि ते अंधारातून परत यरुशलेमकडे व अकरा शिष्यांकडे घाईने धावले, तेव्हा त्यांनी मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशाच्या प्रसारणाच्या वेगाचे प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्व केले.

आणि असे घडले की, तो त्यांच्याबरोबर भोजनास बसला असता, त्याने भाकर घेतली, तिला आशीर्वाद दिला, ती मोडली, आणि त्यांना दिली. तेव्हा त्यांचे डोळे उघडले, आणि त्यांनी त्याला ओळखले; आणि तो त्यांच्या दृष्टीआड झाला. लूक 24:31.

येशूने त्यांच्या भविष्यसूचक दर्शनाच्या आकलनाला धरून ठेवलेला आपला हात काढून घेतला, आणि तसे करताच त्यांनी त्याला ओळखले. येशूने त्यांच्यापर्यंत मध्यरात्रीच्या हाकाचा संदेश आणला होता, आणि त्यांनी तो भोजन करीत असताना स्वीकारला, कारण प्रत्येक संदेश खाल्ला गेला पाहिजे. ते तत्क्षणी “देशभर उसळणाऱ्या महाप्रवाहाप्रमाणे” अकरा शिष्यांना सांगण्यासाठी धावले.

आणि ते एकमेकांस म्हणाले, तो वाटेत आमच्याशी बोलत असता, आणि आम्हांला शास्त्रवचने उलगडून दाखवीत असता, आमचे अंतःकरण आमच्यामध्ये प्रज्वलित होत नव्हते काय? आणि ते त्याच घटकेस उठून यरुशलेमेस परत गेले; तेथे अकरा जण आणि त्यांच्याबरोबर जे होते ते एकत्र जमलेले त्यांना आढळले. ते म्हणत होते, प्रभु खरोखर उठला आहे, आणि तो शिमोनास दिसला आहे. मग त्यांनी वाटेत घडलेल्या गोष्टी सांगितल्या, आणि भाकरी मोडण्यात तो त्यांना कसा ओळखू आला हे सांगितले. आणि ते असे बोलत असतानाच, येशू स्वतः त्यांच्या मध्ये उभा राहिला, आणि त्यांस म्हणाला, तुम्हांला शांती असो. परंतु ते घाबरले व भयभीत झाले, आणि आपण एखादा आत्मा पाहत आहोत असे त्यांना वाटले. तेव्हा तो त्यांस म्हणाला, तुम्ही का व्याकुळ होता? आणि तुमच्या अंतःकरणात असे विचार का उत्पन्न होतात? माझे हात व माझे पाय पाहा, की मी स्वतःच आहे; मला स्पर्श करा व पाहा; कारण जसा तुम्ही मला पाहता, तसा आत्म्याला मांस व हाडे नसतात. आणि असे बोलून त्याने त्यांना आपले हात व पाय दाखविले. आणि आनंदामुळे त्यांचा अजूनही विश्वास बसेना, व ते आश्चर्य करीत असता, तो

त्यांस म्हणाला, येथे तुमच्याकडे काही खावयास आहे काय? तेव्हा त्यांनी त्याला भाजलेल्या माशाचा एक तुकडा, आणि मधपोळ्याचा एक भाग दिला. आणि त्याने तो घेऊन त्यांच्या देखत खाल्ला. मग तो त्यांस म्हणाला, मी तुमच्याबरोबर असताना जे शब्द तुम्हांला सांगितले होते, ते हेच आहेत, की मोशेच्या नियमशास्त्रात, संदेष्ट्यांमध्ये, आणि स्तोत्रसंहितेत माझ्याविषयी जे काही लिहिले आहे, ते सर्व पूर्ण झाले पाहिजे. मग त्याने त्यांची समज उघडली, जेणेकरून त्यांना शास्त्रवचने समजावीत. लूक 24:32-45.

एम्माऊसच्या मार्गावरील शिष्यांप्रमाणेच, येशू बायबलमधील भूतकाळातील पवित्र इतिहासांच्या आधारे आपल्या मृत्यू व पुनरुत्थानाचा इतिहास स्पष्ट करण्यासाठी संदेश सादर करतो, आणि त्याने त्यांना खाण्याचे उदाहरण देऊन तसे केले. देवाच्या लोकांनी हा संदेश खाल्लाच पाहिजे. त्यांच्या अनिश्चितता व शोकाच्या अवस्थेत, येशू आपल्या मृत्यूपासून ते आपल्या पुनरुत्थान, आरोहण व पुनरागमनापर्यंत घडलेल्या विलंबकाळाचा समारोप करतो, कारण तो त्यांच्या समजुती उघडून वर्तमान सत्याचा संदेश प्रकट करतो, जो भूतकाळातील पवित्र इतिहासांना ओळीनुसार ओळ एकत्र आणण्यावर आधारित होता.

म्हणून, इम्माऊसकडे जाणाऱ्या मार्गावरील ते दोन शिष्य (मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाशी जोडला गेलेला व त्याद्वारे सामर्थ्यप्राप्त झालेल्या दुसऱ्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व करणारे) क्रूसानंतर आलेल्या विलंबकाळाची ओळख मध्यरात्रीच्या हाकेपूर्वी असलेल्या विलंबकाळाशी करतात. त्यामुळे, त्या शिष्यांची निराशा ही भविष्यवाणीच्या रेषेतील पहिल्या निराशेचे प्रतिनिधित्व करते, मोठ्या निराशेचे नव्हे.

मग एम्माऊसची कथा निराश झालेल्या अकरा शिष्यांसमवेत पुन्हा घडते. येशू त्यांच्यात सहभागी होतो, "historicism" या कार्यपद्धतीद्वारे भविष्यवाणीतील वचनाची पूर्तता त्यांना शिकवितो, आणि मग भोजन करीत असताना त्यांच्या समजुतीचे द्वार उघडतो. कथानकाची सुरुवातच कथानकाच्या शेवटाची ओळख करून देते. त्यानंतर, क्रूसावरील निराशा भविष्यवाणीनुसार पहिल्या निराशेशी लागू करता येते, या वस्तुस्थितीचा तिसरा साक्षीदार येशू पुढे मांडतो. वरून सामर्थ्य प्राप्त होईपर्यंत यरुशलेममध्ये थांबा, असे त्यांना सांगून तो इतिहासाच्या रचनेचा तिसरा साक्षी पुरवितो.

आणि तो त्यांना म्हणाला, "असे लिहिले आहे, आणि ख्रिस्ताने दुःख भोगावे, आणि तिसऱ्या दिवशी मेलेल्यांतून उठावे, हे आवश्यक होते; आणि पापांची पश्चान्तापपूर्वक क्षमा त्याच्या नावाने सर्व राष्ट्रांमध्ये जेरुसलेमपासून आरंभ करून घोषित केली जावी. आणि तुम्ही या गोष्टींचे साक्षीदार आहात. आणि पाहा, मी माझ्या पित्याची प्रतिज्ञा तुमच्यावर पाठवीत आहे; पण तुम्ही वरून सामर्थ्य प्राप्त होईपर्यंत जेरुसलेम शहरात थांबा." आणि त्याने त्यांना बेथनीपर्यंत बाहेर नेले, आणि आपले हात उंचावून त्यांना आशीर्वाद दिला. आणि असे घडले की, तो त्यांना आशीर्वाद देत असताना, तो त्यांच्यापासून विभक्त झाला, आणि स्वर्गात वर नेला गेला. आणि त्यांनी त्याला उपासना केली, आणि मोठ्या आनंदाने जेरुसलेमला परतले; आणि ते निरंतर मंदिरात राहून देवाची स्तुती करीत व देवाला धन्य म्हणत होते. आमेन. लूक 24:46-53.

एम्माऊसकडे जाणाऱ्या मार्गावरील शिष्यांचे उदाहरण असे दाखवते की एक थांबून राहण्याचा काळ त्याच्या मृत्यूपासून सुरू झाला आणि तो पुनरुत्थित होऊन आपल्या पित्याकडे आरोहित होईपर्यंत चालू राहिला. क्रूसावरील घटनांचा संदेश, भूतकाळातील पवित्र इतिहासांच्या रेषा एकत्र आणण्याच्या पद्धतीने, रेषेवर रेषा, स्थापित झाला तेव्हा एम्माऊसच्या शिष्यांसाठी हा थांबून राहण्याचा काळ समाप्त झाला. त्यानंतर तो संदेश शिष्यांनी जितक्या वेगाने शक्य होते तितक्या वेगाने वाहून नेला. मग येशू अकरा शिष्यांना भेटतो; पुन्हा एकदा भोजन करण्याचा उल्लेख येतो; संदेश सिद्ध करण्यासाठी रेषेवर रेषा ही पद्धत वापरली जाते; आणि एम्माऊसच्या शिष्यांप्रमाणेच तो मग त्यांच्या समजुती उघडतो आणि निघून जातो. परंतु त्याआधी तो यरुशलेममध्ये थांबून राहण्याचा इतिहास दाखवून देतो, जो पेन्टेकोस्टच्या वेळी पवित्र आत्म्याच्या आगमनाने त्या थांबून राहण्याच्या काळाच्या समाप्तीपर्यंत पोहोचतो.

जेव्हा येशूने आपल्या शिष्यांना यरुशलेममध्ये थांबून राहण्यास सांगितले, तेव्हा तो इम्माऊसच्या मार्गावरील कथेला शेवट होता. त्या कथेची सुरुवात निराशेचे प्रतिनिधित्व करीत होती; त्यानंतर थांबून राहण्याचा काळ आला; आणि

त्यानंतर सत्याचे प्रकटीकरण झाले, जे मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करीत होते. सत्याचे ते प्रकटीकरण तेव्हा पूर्ण झाले, जेव्हा ख्रिस्ताने आपला तो हात दूर केला, ज्यामुळे शिष्यांचे डोळे “धरून ठेवले” गेले होते. ही त्या कथेची सुरुवात आहे, आणि कथेचा मधला भाग हाच तोच वृत्तांत पुन्हा दाखवितो, जेव्हा ख्रिस्ताने अकरा शिष्यांची निराशा दूर केली, स्वतःला त्यांच्यासमोर प्रकट करून आणि आपल्या वचनाविषयी त्यांची समज उघडून. त्यानंतर त्याच भविष्यसूचक रचनेची एक अंतिम साक्ष येते, जी महान निराशेपासून नव्हे, तर पहिल्या निराशेपासून सुरू होते.

एम्माउसपासून पेन्टेकोस्तापर्यंतचा इतिहास पहिल्या निराशेची, विलंबकाळाची आणि मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाची तीन साक्षी प्रदान करतो; तरी प्रत्येक तीन साक्षींच्या आरंभी मार्गचिन्ह ठरणारी जी वास्तविक निराशा आहे, ती प्रत्यक्षात पहिली नव्हे तर दुसरी निराशा होती. मिलराइट इतिहासातील महान निराशा हे मार्गचिन्ह मिलराइट इतिहासातील पहिल्या निराशेचे उदाहरण म्हणून वापरले जाते, हे ओळखणे अत्यावश्यक आहे; कारण याचमुळे आपल्याला योहानाच्या त्या चार अध्यायांतील वृत्तान्त समजतो, जे शेवटच्या भोजनावेळी झालेल्या भोजन आणि गेथसेमनेच्या बागेत मध्यरात्री झालेल्या अटकेच्या दरम्यान घडतात. हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की, येशू अकरा शिष्यांसमोर प्रकट झाला आणि त्यांच्याबरोबर भोजन केले, तेव्हा त्याने विचारले, “तुम्ही व्याकुळ का आहात? आणि तुमच्या अंतःकरणात विचार का उत्पन्न होतात?”

योहानाच्या पुस्तकातील शेवटच्या भोजनानंतर लगेच, आपण विचारात घेऊ त्या उताऱ्याची सुरुवात ख्रिस्ताने त्यांना असे सांगितलेल्या शब्दांनी होते, “तुमची अंतःकरणे व्याकुळ होऊ देऊ नका.” पाच दिवसांच्या आत त्यांनी तीच आज्ञा विसरली होती. योहानाच्या सुवार्तेतील चौदाव्या अध्यायापासून सतराव्या अध्यायापर्यंतचा भाग 18 जुलै, 2020 च्या पहिल्या निराशेचे प्रतिनिधित्व करतो, जी एका विलंबाच्या काळाला आरंभ करून देते, आणि अनुग्रहाचा काळ संपण्याच्या अगदी आधी उघडण्यात येणाऱ्या येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाकडे नेते, तसेच मध्यरात्रीच्या पुकाराच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. तो संदेश अशा एका कालखंडाला आरंभ करून देतो, ज्याचे प्रतिरूप सातव्या महिन्याच्या चळवळीत दिसून आले आहे आणि ज्याचे प्रतिरूप एम्माउसच्या शिष्यांनी गाढ रात्री यरुशलेमकडे केलेल्या धावण्यातही दिसते. तो इतिहास म्हणजेच त्या तीन इब्री अक्षरांनी दर्शविलेले आहे, ज्यांचा उपयोग ख्रिस्ताने स्वतःला “सत्य” म्हणून दर्शविण्यासाठी केला होता.

योहानाच्या या चार अध्यायांच्या वर्णनात आपण केवळ पवित्र आत्म्याचे कार्य त्या अगदी त्याच वचनाच्या त्याच पावलांप्रमाणे ओळखले जाते असेच आढळत नाही, तर सध्या केला जात असलेला हा दावा समर्थित करण्यासाठी सर्वोत्तम पुरावाही येथे आढळतो की “मिडनाइट क्राय” या संदेशाची अंतिम परिपूर्ती आता १२ ऑगस्टपासून १७ तारखेपर्यंत एक्सेटर येथील शिबिर-सभेत क्रमशः सादर केली जात आहे. जेव्हा प्रतीक्षारत संत अखेरीस हा संदेश ओळखतील, तेव्हा “शेवटच्या दिवसांतील” अंतिम इशान्याचा संदेश ते दूत नाशाच्या उंबरठ्यावर उभ्या जगापर्यंत घेऊन जात असताना जग रविवार-कायद्याच्या संकटात लोटले जाईल.